

ligt under vor Forfatning, der ſtøtter ſig til to Valgerfolk med hinanden modsatte Interesſer og Anſtuelſer, at bruge den ſaaledes, ſom den ſtore Mængde af Befolkningen tror, at den trænger til at blide brugt. Seg vil ſaaledes ſpørge: Er der ikke her i Thinget fra Demokratiet's Side fremkommet i en Række lige ſiden 1866 en Mangſoldighed af Forſlag til Forbedringer i de Fatigtes Stilling i forſkjellige Retninger, uden at det har været muligt at føre diſſe Forſlag igjennem? Grunden til, at jeg har omtalt det, er den, at jeg har ſet den ſtore Fare, der ligger i, at Lovgivningſværket ſtandses paa Grund af de Stridigheder, der finde Sted imellem de to Thing og mellem Regjeringen og dette Thing. Det er alſaa ikke at tale let om dette, men det er at tale ud af en inderlig Overbeviſning om, at det er farligt for vort Land, at Lovgivingen bliver ved at være ſtandsſet, ſaaledes ſom det er ſket i en Række af Aar. Seg har nu ſagt, at det for mig ſynes paatrængende nødvendigt, at der kommer en Række af Lovgivningsarbejder frem, ſom ere af den Beſtaffenhed, at de borttage Grundvolden for de Beſtaffeller, ſom gaa ud paa at nedbryde vort Samfund. Men jeg ſpørger: Naar der i Rækker igjennem ikke gives en eneſte Lov, hvoraf man kan ſe, at Regjering og Rigsdag have Hjerte for den ſimple Mand's Stilling i Samfundet, eller Love, ſom lette ham hans Livs Vilkaar, maa man da ikke tro, at der maa opſtaa en Eigegyldighed hos Folkets ſtore Maſſe for Forfatningen, og maa man ikke tro, at de, der ſaaledes ſynes, at de ere tilſidesatte, lytte til dem, der ſige: Bleſe med denne Forfatning! Bryder Eder ikke om den! Hverken Spiere eller Venſtre gjøre Noget for Eder! Holder Eder derimod til dem, ſom . . .

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem tillade mig at indſkyde den Bemærkning, at Spørgsmaalet om Forfatningen kun, forſaa vidt der er Tale om dens Brug ved Finantslovsforſlaget, her er til Forhandling, og det forekommer mig, at det ærede Medlem drager Spørgsmaalet i et noget ſtørre Omfang ind i Forhandlingen, end det burde ſke.

Winther: Den høitærede Formand vil maaffe tillade mig den Bemærkning, at, naar der er blevet ſagt, at man taler let om Forfatningen, vil det omtrent ſige det Samme, ſom at man taler letſindig derom, og det forekommer mig derfor nødvendigt for en Mand, der ſaa ofte her i Thinget har talt derom, at viſe, hvorfor han er overbeviſt om, at han ikke har talt letſindig om denne Ting; men jeg ſkal naturligviſ indſkrænke mig til, hvad jeg har ſagt.

Formanden: (Krabbe): Den Anledning, der var givet det ærede Medlem, har jeg vel hørt,

men det ærede Medlem vil erkjende, at der ogſaa er givet ham tilſtrækkelig Leilighed til at væge det Standpunkt, han føler angrebet.

Winther: Jeg ſkal alſaa ikke gaa videre deri. — Hvad der ved denne Sags Forhandling har glædet mig ligeſom ogſaa flere andre Medlemmer i Thinget, er den Maade, hvorpaa Landſthingets Ordfører er optraadt i denne Sag; men der er en Ting, der har forundret mig noget, og det er, at man i Landſthinget ſelv har en Erkjendelse af, — hvis jeg maa løſe nogle ſaa Linier op, vil jeg kunne begrunde det — at det dog ikke er fuldſtændig viſt, at Folkethingets Flertal har de vigtige Meninger, ſom man vil inddegaa, og ſom man antager, tvinge Landſthinget til ikke i Diebliffet at kunne gjøre ſtørre Indrømmeller, end det gjør. Der ſtaar nemlig i Landſthingſtdebenden Sp. 1693: „Den nærmest liggende“ — nemlig Forklaringsgrund — „ſynes jo at være den, at efter Folkethingets Flertals Mening kan der ikke indrømmes Landſthinget nogen Ret til at foretage Forandring i Finantsloven. Dette er viſelig ikke rent ud ſagt af Nogen, men det ſynes at ligge bag ved enkelte Ytringer.“ Jeg vil nu tillade mig at ſpørge, om det ikke kunde være muligt, at Landſthinget, naar det ſ. Ex. hørte eller blev bekiendt med den Forhandling, der er ført her idag, under hvilken det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) blandt Andet paa det Beſtemteſte har afviſt, at dette ſkulde være dette Things Mening, kunde komme til den Erkjendelse at det var en Misforſtaaelse fra dets Side, og at det alſaa ikke havde været nødfaget til at indtage den Stilling, ſom det ſenere ſiges af det ſamme ærede Medlem, at det er nødfaget til at indtage, for ikke at maatte opgave ſine grundlovmæssige Rettigheder. Det har i høi Grad glædet mig idag at høre det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgfreds tale, thi det forekommer mig, at han i høieſte Grad var korrekt i ſin Opfattelse af de to Things Stilling ligeoverfor hinanden. Der var flere andre Ytringer, der allerede ere fremhævede, og ſom jeg derfor ikke ſkal opholde mig ved, ſom maa være meget tilfredsſtillende for dette Things Medlemmer, og ſom forekomme mig maatte give Haab om, at der kunde komme en helbig Løsning, naar den rette Forſtaaelse var kommen tilſtede imellem de to Thing. Det er ikke blot den ærede Ordfører i Landſthinget, der har udtalt ſig ſaa indkommende i ſit Onſke om en Overenſtemt, men det var ogſaa et andet æret Medlem, ſom paa en anden Maade ſluttede ſig til den ſamme Misforſtaaelse, og ſom af den endogſaa lod ſig beſtemme til at ſtemme imod Finantsloven. Naar diſſe Misforſtaaelſer bleve rigtig opklarede, forekommer det mig, at man kunde vente, at det ærede Landſthing, naar det har ſet den Diskus-